

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Промоција књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“
Бела Црква, 15. април 2006. године

Водитељ: Веома нам је драго што сте се одазвали у овако великом броју и желим да вам се захвалим у име Општинског одбора Српске радикалне странке Бела Црква. Вечерашњој промоцији присуствују и наши еминентни гости и чланови врха наше странке који ће говорити о нашем пркосном јунаку који се бори против хашких инквизитора. На нашој промоцији говори ће Немања Шаровић, Мома Марковић, Марина Рагуш, Небојша Стефановић, Јован Даја, Будимка Миљић и Радмила Симовић.

Др Војислав Шешељ је оригинална личност српске политике која објашњава узроке механизма политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе. Његово сагледавање прошлости и садашњости на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, догађај лоциран, а правни акт протумачен. Његова дела читаоца не остављају у мраку песимизма, што чини већина хроничара народног страдања.

Први учесник вечерашње промоције је госпођа Радмила Симовић, одборник Српске радикалне странке и члан Општинског одбора Српске радикалне странке Бела Црква.

Радмила Симовић: Даме и господо, браћо и сестре. Окупили смо се данас овде да представимо књигу сведочења које је проф. др Војислав Шешељ написао у ћелији хашког затвора, где га инквизитори држе већ више од три године, а суђење још није почело. Узалуд су се београдски послушници трудили да напишу оптужницу. Узалуд се траже сведоци који ће својим лажима да терете овог српског јунака. Кривица не може да се нађе тамо где је нема. Оптужују др Војислава Шешеља што је јавно износио циљеве Српске радикалне странке. Ако Европа, у коју нас води садашња власт, због тога затвара људе, биће им мали не само Шевенинген, него и цела Холандија, јер сви радикали, сви поштени грађани Србије мисле оно што је др Војислав Шешељ јавно износио.

Вербални деликт, дело слободног говора, нигде у свету не подлеже судовима. То је за велике демократе Европе и Сједињених Држава кривично дело само ако се неки Србин дрзне да мисли својом главом. Да ли ће Хаг, уз свесрдну помоћ овдашње власти, да почне да хапси по Србији и све оне који мисле другачије од послушника НАТО-а. Суђење не почиње, јер се инквизитори хашког назови-суда плаше истине.

У Хагу нема правде за Србе. Срби морају да буду кажњени да би се оправдало злочиначко бомбардовање, да би се оправдали они који су на Србију бацили стотине тона бомби, као и они који су их подржавали. Само да вас подсетим, то је онај исти суд за који је убиство војника ЈНА који су се предали у Словенији ситница, који Харадинаја, доказаног злочинца, не само да пушта из притвора, већ му дозвољава да се бави политиком, и са чијим благословом је укинута потерница Србије за Агимом Чекуом, који је окрвавио руке српском крвљу, најпре на Медачком џепу као усташки официр, а затим на Косову и Метохији као терориста. То је онај суд који је забранио лечење Слободану Милошевићу и вратио га мртвог у отаџбину, и који се сада пита ко је генералима наше војске, који су сада на слободи до суђења, дозволио да присуствују сахрани свог врховног команданта.

Доктор Војислав Шешељ је добровољно отишао у Хаг. Он није отишао тамо да се брани, већ да истином уништи ту творевину чији је једини циљ да осуди Србе и Србију. Као сведок одбране Слободана Милошевића показао је инквизиторима снагу свог ума и снагу својих аргумената. Истина је разбила лажи купљених сведока и заблистала изнад измишљотина Карле дел Понте. Збрисала је узалудни труд разних невладиних и владиних организација које су морале да оправдају новац добијен за срозавање Србије.

Председник наше странке отишао је да брани Србију. Његова победа ће бити победа Србије и истине. Ову борбу са инквизиторским судом води без икакве помоћи српских власти. Та власт је помогла Карли дел Понте само да би склонила са политичке сцене Србије најснажнију личност, а сада је заузета великим послом који у Србији није виђен од Вука Бранковића, јер се труди да ухапси и испоручи хашким целатима српске јунаке, Радована Караџића и генерала Ратка Младића. За време одмарања од напорног лова на јунаке обављају се други послови за које знамо колико су успешни, јер се најуспешнија предузећа

продају за мале паре кумовима и страначким пријатељима. Банке се уништавају и прелазе у руке експерата, велики послови се уступају за велике провизије, а од кредита, које ћемо сви ми да враћамо, пишу се социјални програми за стотине хиљада отпуштених радника, мада те програме нико не спроводи. Сада је на делу спровођење налога НАТО-а, да се уништи војска Србије. Све старешине које су учествовале у одбрани земље су пензионисане, војсци се ускрађује и новац за исхрану војника, системи оружја се не извозе, него се уништавају и тражи се да се амнестирају сви који су одбили да служе војску. Наводе да тим дезертерима треба да се омогући да без страха од казне дођу у Србију, да прославе Ускрс и да виде породицу. Али, ако се настави овакво урушавање државе и војске, питам се да ли ће имати Србију у коју ће моћи да дођу. Уосталом, страни генерали, који саветују наше моћнике, не могу ваљда да дозволе да опстане војска која више воли свој народ него Буша и Блера.

Даме и господо, браћо и сестре, окупили смо се овде да опет станемо у одбрану истине, правде и поштења српског народа тако што ћемо показати да подржавамо борбу нашег председника др Војислава Шешеља. Хашки суд, западне демократије и невладине организације које плаћа Сорос, упињу се да нас убеде да смо народ који је вршио геноцид. Наш народ је жртва, а Запад и његови плаћеници, по ко зна који пут, проглашавају жртве злочинцима да би оправдали себе. Зар народ који има нашу традицију, историју, јунаштво и веру може то да оћути. Проф. др Војислав Шешељ им се супротставио. Уплашили су се истине коју је изнео на суђењу Слободану Милошевићу и зато не намеравају да скоро отпочну суђење, јер се плаше исхода, јер се плаше да својим подмуклим лажима и плаћеним сведоцима неће успети да сакрију истину.

Војиславу Шешељу замерају да је националиста, а то говоре и за Српску радикалну странку. Волети свој народ није никакав грех. Проф. др Војислав Шешељ каже: „Као српски националисти, ми смо изразите патриоте и боримо се за националне интересе српског народа, али поштујемо и залажемо се за поштовање права свих националних мањина. Оно што желимо себи, желимо и другима“. Од ових речи Српска радикална странка никада није одступила.

Проф. др Војислав Шешељ је написао неколико десетина књига које ће уништити Хашки трибунал својом истином. Његове књиге су прилог за историју бешчашћа Хашког трибунала, који је у стању само да оправдава злочинце и осуди жртве. Због тога је важно да се прочита књига „Сведочење“, коју ми данас представљамо, јер то је историјски документ великих размера.

Браћо и сестре, упутимо поздрав и подршку нашем јунаку у Хагу. Живео Војислав Шешељ! Живела Србија!

Водитељ: Хвала лепо, други наш говорник на вечерашњој промоцији је госпођа Будимка Милић, члан Општинског одбора Српске радикалне странке и председник месног одбора.

Будимка Милић: Драге сестре Српкиње, браћо Срби и драги гости, велика ми је част да данас на промоцији књиге др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке, кажем пар речи.

Наочитог и брилијантног, богови су га извели на политички Олимп. Захваљујући својој неисцрпној енергији остварио је ауторитет борца за најважнија питања српског народа. Од сулудог система комунизма, бриљантних студија и доктората, преко робијања, створена је биографија снажног рељефа. Постао је визионар. Још од средњошколских дана осетио је рађање муслиманског фундаментализма, а то смо могли само ми људи који смо живели на тим просторима. У то време оспоравао је многе, па и Кардеља, али деманти су били да то није на научној основи. Као да су то биле неке науке и научна дела, а Кардељ па неки научник.

Данас видимо, а и доживљавамо, све оно што је говорио, као истину. Сав живот провео је у борби за своје идеје, од забрањених скупова, од оспоравања, а као награду добија симпатије српског народа. Кроз свој рад доказао је да је политика озбиљан посао у коме се меље, а он је својом памећу многе самлео.

Никада није осцилирао у свом мишљењу, као неке његове колеге које данас говоре једно, а сутра друго. Није постао лутка која проговори само онда када неко притисне одређено дугме.

Борба за српски народ на свим просторима бивше Југославије одвела га је у Хаг. Тамо ће да брани истину и правду од наметнуте лажи. Бојећи се снаге његове личности, његове све веће популарности, наша државна „елита“ припремила је оптужницу без документације и послала је у Хаг. Ево, прошло је више од три године, а докумената још нема. Могу да се пронађу само лажи, као и за све остале осуђене Србе. Срби, зар вас то не боли? Осећам да тихо јецате, али када почнете громко да плачете, неће више бити Србије подељене на добре и лоше, као што каже водећи човек Србије, већ то ће бити једна, јединствена и сложна Србија.

Када почне са својом одбраном, гледаће га салонски политичари из својих фотеља и грицкаће нокте од муке. Зар мислите да ће се посрамити. Зато ми имамо њега, нашег председника, који ће да се ухвати укоштац са хашким ђаволима и истином однесе победу над талентованим мешетарима српским националним поносом.

Хтела бих да упутим у име Српске радикалне странке општине Бела Црква топле поздраве нашем драгом председнику, са жељом за брзи повратак из хашког казамата.

Живео Војислав Шешељ! Живела Србија!

Водитељ: Следећи наш говорник је наш господин Јован Даја, републички посланик и председник Јужнобанатског округа Српске радикалне странке.

Јован Даја: Даме и господо, браћо и сестре, помаже Бог. Књига сведочења нашег председника др Војислава Шешеља представља једини писани доказ са политичког и правног становишта који не само да пружа истине, већ и говори о доказима везаним за догађаје о историјским збивањима на просторима бивше СФРЈ и СРЈ.

Др Војислав Шешељ је у злочиначком хашком казамату за три године написао једанаест књига, од којих је једна и ова, која има изузетан историјски значај, јер је то крунско дело са правног становишта које пружа релевантне доказе како се српски народ срамно оптужује и сатанизује. Истовремено, ова књига нашег председника је оригиналан доказ о томе да је српски народ поносан народ који није геноцидан, који није освајао туђе територије, већ је бранио сопствене од непријатеља који су кроз историју имали претензије да је освоје. Значи, српски народ је само бранио своје. Књига „Сведочење“ указује на то да се у периоду од 1991. године, па до данас, српски народ само бранио од усташа, муџахедина и шиптарских терориста. Ове доказе др Војислав Шешељ тумачи користећи научни, правни и историјски метод, доказујући да су поменути народи убијали и прогањали српски народ.

Др Војислав Шешељ је, као сведок одбране Слободана Милошевића, успео оно што никоме у историји до данас није, да поништи све лажне доказе из оптужнице против Слободана Милошевића коју су писали званичници Трибунала, то јест Карла дел Понте, по налогу оних који су бомбардовали нас и нашу земљу и уз помоћ србомрзаца из наше земље. Цела оптужница садржи неистине и представља најобичнији фалсификат догађаја на простору бивше СФРЈ и СРЈ, јер не садржи ниједан доказ да је наш народ геноцидан.

Наш народ није геноцидан и није починио никакве ратне злочине, као ни злочине против човечности. Такозвани Хашки трибунал нема доказе, нити ће их икада имати, као што је сигурно да никад неће доказати оно што је наумио, а посебно да су др Војислав Шешељ и други српски јунаци и витезови починили било каква кривична дела и злочине. Никад у Хашком трибуналу, у нечасним процесима који се у њему воде, неће бити квалитетних сведока, правника и научника, као што је то др Војислав Шешељ и зато се Хашки трибунал, злочиначки суд, нашао у великом искушењу и забринутости, због недостатка доказа, због чега већ пуне три године није почело суђење др Војиславу Шешељу.

Књига о којој говоримо није само ретка и изазовна, већ је то књига доказа како удружени непријатељи српског народа, НАТО, невладине организације, домаћи послушници и издајници, испред себе имају само један циљ – да разбију Србију на исти начин као што је то учињено и са бившом СФРЈ. То је систематско уништавање српског народа. Они су удружени окупирали нашу државу. Намера им је да наш народ капитулира пред тим белосветским моћницима. Само се један човек бори, а то је др Војислав Шешељ, који уз помоћ својих српских радикала покушава да спречи намере светских зликоваца и домаћих издајника, који иду толико далеко да су спремни и гађе да скину како би сачували своје парцијалне, страначке и приватне интересе. Они чак страхују и од жене каква је Карла дел Понте, толико да им колена клецају, прихватајући истовремено све услове које ова монструозна жена намеће.

Због оспорених оптужби Хашког трибунала, које је на стручан начин, правно, филозофски и историјски оспорио др Војислав Шешељ, оптужница против Слободана Милошевића остала је без одјека и правих доказа. Тако је цела оптужница пала у воду, из које не може да се извади ни Карла дел Понте. Хашки трибунал је остао немоћан да Слободана Милошевића осуди за геноцид и ратне злочине. Ту своју немоћ манифестовали су ускраћивањем основних људских права Слободану Милошевићу, а посебно права да се адекватно лечи. Тиме су га убили. Вођа српских радикала, др Војислав Шешељ, у хашком казамату, у непримерним условима, води највећу битку у историји српског народа, као прави патриота и борац за интересе српског народа.

Како ствари стоје, он ће у тој борби победити, а ми, српски радикали, дочекаћемо га заједно са нашим народом као великог победника у бици за истину о страдању српског народа, о глобализацији, о циљевима западних сила, под чијим патронатом и ради Хашки трибунал, за истину о Хашком суду, као политичком суду. Колико су различити аршини великих сила, посебно сада, говори податак да Сједињене Америчке Државе не признају Међународни суд за ратне злочине у Риму, где би могли да се нађу припадници њихове војске, а истовремено подржавају Хашки трибунал који, судећи по броју оптуженика, суди, пре свега, српском народу.

Живела Велика Србија! Слобода др Војиславу Шешељу!

Водитељ: После учесника из нашег краја, долазе нама драги гости из врха странке. Следећи говорник је Небојша Стефановић, заменик генералног секретара Српске радикалне странке.

Небојша Стефановић: Даме и господо, изузетна ми је част што имам прилику да се обратим вама овде у Белој Цркви, о којој ми је много пута причао мој пријатељ Јован Даја, који се лавовски бори у Скупштини Србије за ваше интересе.

Ово место, које је имало 6.000 запослених, данас има само неколико стотина, а комбинат, који је могао да прими 700 или 800 радника, има само 300. Изместили су касарну која је имала 2.500 војника и официра који су овде радили, осим пар продавница у главној улици скоро ништа не функционише. Знам да вам није лако, али управо када осетите ту тежину и горчину свега онога што су нам донели ови злочинци из ДОС-а свих ових година, сетите се жртве коју је поднео др Војислав Шешељ одлазећи у Хашки трибунал да брани Србију и да брани наше интересе.

Књига коју данас промовишемо много је више од књиге. Можемо слободно рећи да говоримо о делу историје српског народа о коме ће се заиста причати у годинама које долазе.

Двадесет четвртог фебруара ове године обележили смо три године откако је наш председник отишао у Хаг. Отишао је у Хаг тако што су написали оптужницу у Београду против њега, потпуно шупљу, без икаквих доказа, да би свог кључног политичког противника склонили са политичке сцене. Они су знали ко је Војислав Шешељ и они су знали да са њим у земљи не могу никако да се изборе. Одлазећи у Хаг тог јутра, пошто сам био тамо на аеродрому, сећам се, др Шешељ је рекао: „Ја идем у Хаг да победим Хашки трибунал, и ја ћу бити последњи Србин који тамо треба да оде“. Ми те речи морамо да поштујемо,

а како га он побеђује, томе сте били сведоци много пута. Величанственим сведочењем у одбрану Слободана Милошевића, мислим да можемо слободно рећи да је задао смртни ударац Хашком трибуналу.

Слободан Милошевић је убијен у Хашком трибуналу управо зато што против њега нису могли да нађу доказе да га осуде за геноцид, нису могли да пронађу било какве доказе за кривицу српском народу како би нас осудили за геноцид. Слободан Милошевић је часно и храбро бранио Србе у том Трибуналу, али мислим да су најбољи ставови и тренуци те одбране били управо речи које је изрекао др Војислав Шешељ, који је кроз једну детаљну анализу показао генезу сукоба у бившој Југославији.

Нису Срби почели рат у Словенији. Видели сте, сада су почели да нам показују, после 15 година, како убијају наше војнике, ненаоружане, у мајицама, са белим заставама, убијају их голоруче у Словенији и ником ништа. Хашки трибунал каже: није довољно велики злочин. Није довољно велики злочин када убијају Србе. Колико је само Срба у Хашком трибуналу умрло, убијено. Шта је потребно да би неко пожелео да осуди злочине над Србима? Је ли то та правда и демократија о којој нам причају? Јесте ли ви због те правде и демократије остали без посла? Да ли због тога Србија тоне свакога дана све дубље? Е, хвала им лепо, али нама таква демократија не треба.

Др Војислав Шешељ лепо им је рекао, објаснио је суштину, објаснио је како је настао сукоб, ко је желео да се отцепи, а ви знате да су отцепљење и сецесија почели у Словенији, да је тако почео распад, затим у Хрватској нападом на нашу војску, на српски народ. А све што је српски народ икада желео, то је само да живи мирно у својој држави. Када су то омогућили свима другима, зашто на то не би имао право српски народ. Али, изгледа да Србима Хашки трибунал то неће да дозволи. Не само Хашки трибунал, него сви западни моћници.

О Хашком трибуналу немам шта да вам кажем. Нелегална, политичка институција за Србе. Нити је основан на правни начин, нити тако функционише. Функционише на такав начин да, када год им се не свиди неко правило које су сами донели, када их неко од оних који су тамо оптужени победи, они само у току процеса промене правила, кажу – од сутра ћемо овако. У којој то земљи има? У којој западној демократији могу тако да се понашају? Нема ни у једној. Али ето, видите, ово је један од кључних доказа због чега је ово политички трибунал само за Србе: Рамушу Харадинају дозвољавају да се бави политиком, пуштају га да се брани са слободе, а др Шешеља држе три године без икаквог доказа, без ичега. Кажу – знамо да није командовао војним јединицама, знамо да није учествовао нити лично починио било какав злочин, нема тога, нема чак ни његове индиректне кривице, али држао је ватрене говоре. Тешко кривично дело, држао ватрене говоре и бранио свој народ. Па шта је требало, да брани оне друге? Да узме и да пуца у нејач српску па да буде добар? Је ли то требало да ради? Али то није др Војислав Шешељ.

Др Војислав Шешељ, сведочећи у процесу против Слободана Милошевића, о чему ћете свакако моћи детаљно да прочитате у овој књизи, показује још једну велику ствар. Показује како један велики човек не жали свој живот, показује изванредну храброст и то да не осећа било какву дозу респекта према једној таквој институцији која служи да уништи српски народ. Сведочећи, растурио их је натенане, парче по парче, и показао им само делић онога што се спрема када буде почело његово суђење, које надамо се да ће ускоро почети. У том суђењу др Шешељ се неће бранити, у том суђењу др Шешељ ће нападати и верујем, бити врло успешан у томе.

Не желећи да више трошим ваше време, желим само да упутим једну поруку везану баш за ову књигу. Узмите ову књигу обавезно, погледајте и прочитајте је темељно, покажите је и вашим пријатељима и комшијама. Будите једна врста лучоноша, унесите светлост у Србију, истину, храброст и слободу каква давно није виђена. И сетите се оног јутра на аеродрому, када је др Шешељ одлазио, зато што ће ускоро доћи једно такво јутро, када ће се он на исти тај аеродром вратити као победник. Поручите свима – слобода др Војиславу Шешељу!

Водитељ: Следећи наш учесник вечерашње промоције је госпођица Марина Рагуш, члан тима за одбрану др Војислава Шешеља.

Марина Рагуш: Браћо и сестре, помаже Бог. Ево, док сада седим и гледам ову лепу Србију, заиста постоји само једна мисао која ми је на памети, а то је да ја пред овом Србијом не могу да седим, па ћете ми опростити што ћу устати. Ово није говор. Ово је списак целокупног погрома над српским народом. Ово је списак сваког погинулог брата, сваке силоване или убијене сестре, сваког изгубљеног српског живота. Ово је списак људи због којих ми, браћо и сестре, немамо право да погнемо главу. Ово су она времена када би војвода Мишић, и Степа Степановић, и војвода Путник, и мајор Гавриловић бацили шапку на земљу и рекли своје пуку: „Ми смо избрисани из статистике, ми више не постојимо, стога напред у славу“.

Ово је време када је Србија, браћо и сестре, окупирана и распета, и ово је време о коме ће сведочити наши животи. Ово је књига која је сведочанство и доказ постојања ове незваничне српске историје, браћо и сестре, оног дела памћења које покушавају да нам узму, да прекроје и да отму, да нас изруче као злочинце. Ово је доказ постојања човека који је већ осамдесетих година прошлог века препознао намеру демона, Ватикана и Запада, да сатру српски народ и да нас избришу са оних карата где смо ми најпостојаније и најдостојанственије постојали. Срба више нема, браћо и сестре, у српској Лици, у српској Банији, у српском Кордуну, у српској Далмацији, у српском Дубровнику, Срба све мање има на Косову и Метохији. Демонстрирају зато што им сметају наше светиње, зато што их опомињу мошти светог краља Стефана Дечанског да је то српска земља и да ће се Срби ту кад-тад вратити, зато што је то земља натопљена српском крвљу.

Ово је време, браћо и сестре, када ова књига треба да нас води кроз овај мрак, да не посустанемо. Др Војислав Шешељ рекао је: Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица. Срби православци, Срби католици, Срби муслимани, Срби атеисти, сви ће они живети опет у једној земљи, а то ће бити Велика Србија. Кажу да је наш војвода држао запаљиве говоре. Браћо и сестре, да им покажемо и вечерас овде да смо сви ми Војислав Шешељ, да смо сви ми Радован Караџић, да смо сви ми Ратко Младић, да ако треба и овога пута жене Српкиње биће Спартанке и да ће бранити своја огњишта, и да ће овај пут мушкарци моћи својим синовима достојанствено да гледају у очи, јер ће им у аманет оставити ону земљу у којој ће моћи достојанствено да живе. Ми сад правимо темеље те Велике Србије. То др Војислав Шешељ поручује из Хага, не да паднемо на колена да кукамо, напротив, да покажемо да смо сви као један, да Срби слободу воле највише на свету. Да нема тог новца на овом свету који може да купи српски слободарски дух. Е зато ми плаћамо, зато нас хоће да покоре. Зато се нама десио „милосрдни анђео“.

На најмонструознији начин, 1999. године, бомбардована је једна земља у цивилизованом свету. И то није био крај. То поручује др Војислав Шешељ. Они се неће зауставити, они хоће даље. Хоће наше Ђурђево Ступове, хоће Жичу и Градац, хоће и Студеницу, хоће цело Косово и Метохију, хоће српску Црну Гору, и да учине оно што никада бивало није, да ми не признамо браћу из Црне Горе за исти народ.

Браћо и сестре, ова књига овде управо сведочи о српском слободарском духу, који неће поклекнути на том путу, који ће се одупрети тој намери, која се толико пута понављала у историји, да се српски народ сатре и сведе под једну шљиву. Али, они не могу да знају, јер им то није у природи, да овај народ христолике природе увек на крају добије битке својом љубављу и тиме што докле год иједан Србин буде жив, истина ће тећи нашом крвљу, и докле год иједан Србин буде жив, испод те једне шљиве чуће се труба и гусле, и запамтиће се истина, и показаће се по ко зна који пут да Срби јесу светог рода, да Свети Сава не може да се убије, да цар Лазар живи у свима нама, у вама, браћо и сестре, који сте се окупили овде само да то потврдите. Али ће тај Србин кроз гусле да каже да постоје и они који следе Бранковићев пример, да су то те Наташе Кандић, Соње Бисерко, они који чине досманлијске, окупаторске власти. То је шачица која на крају мора да изгуби, зато што истина као река нађе свој пут.

Ми смо ту, браћо и сестре, да ову књигу проносимо по целој Србији, а тиче се и слободе једнога човека и једнога народа, јер се др Шешељу не суди због њега, него се Србији суди преко др Шешеља. Ми смо ту да дамо подршку и да кажемо – не дамо наше светиње, ово је наша земља, ми другу немамо.

Данас је Лазарева субота, браћо и сестре. Када се све завршило, 2004. године на Косову и Метохији десио се страشان погром. И то говори у прилог чињеници да оно што је демонима задатак и циљ, јесте да убију светиње. У периоду од 17. до 19. марта 2004. године спаљена је у Призрену Богородица Љевишка, 14. век; црква светога Спаса, 14. век; саборни храм светога Великомученика Георгија, црква светога Николе, црква светога Георгија, црква свете Недеље, црква светога Пантелејмона, свети Козма и Дамјан, светих Архангела, свети Кирило и Методије, у Ораховцу црква свете Недеље, у Ђаковици храм успења свете Богородице са парохијским домом, катедрална црква Свете Тројице, разорени звоници који нису страдали приликом минирања 1999. године, црква светога кнеза Лазара; у Србици манастир Девич, црква светога Претече Крститеља Јована, црква Ваведење пресвете Богородице у Белом Пољу, црква светога Претече Крститеља Јована, светога цара Уроша, у Каменици, у Доњој Слешаници, у Телиновцима; светога архангела Михајла у Штимљу, у Приштини црква светога Николе, црква светога Николе у Косову Пољу запаљена, свете Катарине код Косова Поља запаљена; у Вучитрну светога Илије, у Обилићу нова црква; у Косовској Митровици црква Светога Саве; у Подујеву црква из тридесетих година.

Они за опомену целом свету показују како изгледа када се ломи кичма, поробљава дух, отима памћење, ускраћује историја, када се народ брише из статистике.

И за сам крај, оно што је врло битно, такође је рекао др Војислав Шешељ у свом сведочењу, које је у ствари сведочење за историју: када је све почело, он јесте био на првим линијама, међу народом, да одвраћа од братоубилачког рата, да одвраћа од онога што су други смислили, да Србе заваде по верској основи, и да се бори за сваког Србина, за сваког човека. Ово је прелиминарни списак Срба убијених у Сарајеву у периоду од 1992. до 1995. године, ово су целе породице. Прелиминарни, зато што се списак стално увећава. А ово је, браћо и сестре, списак Срба који су страдали у Сребреници и околини, и то с намером помињем, и опростиће друге жртве што вечерас причам само о Србима, јер се они с намером заборављају, дакле у периоду 1992-1995. године 3.287 наше браће и сестара нестало је у Сребреници. Породица Алексић, породица Андрић, породица Антонић Аћимовић, Ацић, и тако даље. Докле год живе и последњи Србин, и последња Српкиња у овој земљи, гласно и јасно ће свако појединачно име српске жртве да буде изговорено, макар сви ми морали да завршимо у Хагу.

Вечерас, браћо и сестре, са овога места можемо да поручимо само једно, да ниједног генерала више неће моћи да нам отму, да ће Караџић и Младић остати овде јер они су сви ми, и ми смо они. Да др Војислав Шешељ није сам, да др Војислав Шешељ добија све већу војску оних који ће уздигнуте главе рећи – неће им проћи. Живели сви!

Водитељ: После овако надахнутог и потресног сведочења госпођице Марине, наш гост из Вршца републички посланик Стевица Деђански.

Стевица Деђански: Браћо и сестре, после оваквог говора шта још рећи, сем да то што вас има овако пуно, у оволиком броју, говори само о томе какво је мишљење свих нас у Србији, какво је сада мишљење у Србији о овој власти, овоме што нам се сада дешава. Није то само сада, тако је у последњих неколико година. Ја бих вас замолио, пре него што наставим, да једним великим апалузом поздравимо др Војислава Шешеља. Ово је само за оне који не мисле о српским јунацима и о нама како треба, да виде колико нас има и колико нас сваки пут све више има и цела Србија је сада уз нас.

Видели сте у протеклом периоду шта раде и српској војсци, и школи, и цркви, и како покушавају да скрнавe све што је српско. Видели сте у протеклом периоду посебан удар на српску војску, пензионисту младе српске генерале, потпуковнике, само зато што другачије мисле.

Др Војислав Шешељ у Хаг није отишао, као што је и сам рекао, да се брани. Видели сте сви на овом сведочењу као сведока одбране у процесу Слободана Милошевића, како он тамо њих напада. То је оно што њих брине, чега се они у ствари плаше. Зато суђење још увек не почиње, јер ће он тамо нападати, нападаће тај злогласни Хашки трибунал, и разоткривати све те планове који су усмерени против српског народа и државе Србије. Наше руке су чисте и наша савест је чиста, немамо од чега да се бранимо и немамо чега да се стидимо, и то ћемо доказати. Из тог разлога њега држе већ три и по године у немогућим условима у Хашком трибуналу. Зато мислим да ми овде, колико је у нашој моћи, морамо да помогнемо. Ми знамо да ће др Војислав Шешељ, као и док је био овде, знати шта треба урадити, и своје ће урадити. Он ће Хашки трибунал затворити и ставити му катанац на врата. На нама је овде да отерамо ове жуте досманлијске лопове, који су нас покрали у последњих шест година, који сваки дан уништавају, отимају и богате се, а хапсе само када се међу собом посвађају. Е, ми смо за то да правда буде иста за све, да сви лопови буду у затвору, а да др Војислав Шешељ победи злогласни Хашки трибунал

Живели! Србија је вечна док су јој деца верна!

Мома Марковић: Ред је и правило, даме и господо, браћо и сестре, да када се промовише нека књига, онда се бар у неколико реченица говори о претходним делима која је аутор књиге написао и о плановима аутора шта ће још да напише, а када је реч о овом аутору, онда би нам требали вишемесечни семинари да би се сва дела, која је др Војислав Шешељ до сада написао, бар мало анализирала.

Ово је 64. књига и питање је још колико ће још књига изаћи у овој едицији. Знам да су већ у штампи 65. и 66, 67. се припрема, и тако даље. Ово је једанаеста књига коју је др Војислав Шешељ написао за ове три године у Хашком трибуналу. Припремио је одбрану и онда наставио да пише.

Знате, Србију с времена на време захвате елементарне непогоде. Или дође поплава, или дође суша па изгори све, или дође град па побије све, или дође булдожер револуција па поједе попут скакаваца све околу. Подсетићу вас на предизборну кампању негде у новембру, после оних председничких избора, после булдожер револуције од октобра. Говорили су – ако нам дате власт, сви ћемо да живимо боље. И грађани Србије су им дали глас. И они сви живе боље, много боље него што су живели до тада. То што је свака десета фабрика остала да тавори, а претходних девет је затворено, то што је сваки десети радник на свом радном месту, претходних девет је отпуштено, то што више ништа у Србији, осим корупције и мита, не успева, то су њихови резултати. То је оно што је ова клептократска, демократорска власт остварила.

Него, да се вратимо самој теми и да се вратимо књизи. Још оне 1995. године, када је формиран Хашки трибунал, направљен је искључиво за Србе. Погледајте све остале оптуженике, погледајте како пролазе, без обзира што су доказани ратни злочинци, видите да их пуштају и да им дозвољавају да данас буду у некаквим квазитворевинама које би требало по њиховим аршинима да буду државе, на отетој територији, бивају председници влада, бивају врхунски, истакнути политичари и тако даље.

Хаг је постао српско губилиште од првог дана, од дана свог оснивања. Да вас подсетим, да су у Хагу остајале многе српске главе. Глава убијеног Слободана Милошевића је пета по реду. Подсетићу вас на генерала Ђукића, кога су пустили десет-петнаест дана пре него што је преминуо. Држали су га док нису били сигурни да ће умрети. У последњем стадијуму карцинома пустили су га. Подсетићу вас на др Ковачевића, кога су убили у купаћим гаћама на плажи, да им не би пружио отпор. Кома, како и са чим? Подсетићу вас на господина Докмановића, некадашњег градоначелника Вуковара, кога су заточили у Хагу, и када нису могли да му докажу ништа, онда су га једног јутра нашли у ћелији обешеног о доњу цев на радијатору. Не знам како човек може да се обеси о доњу цев, осим ако му бар тројица не помажу. Подсетићу вас на живот Слободана Милошевића, који су одузели недавно. И подсетићу вас на оног несретног Бабића, коме су обећали да му неће судити, али да заузврат мора да изда све и да лажно сведочи, и био је заштићени сведок да оптужује, да окривљује, да припрема терен да остали Срби буду

осуђени. Вероватно је и у њему прорадило, јер су га осудили на 13 година, и онда га терали и даље да лаже и једног тренутка је пресудио себи.

Да се вратимо убијеном Слободану Милошевићу. Припремали су они његову смрт, али су мислили да ће бар моћи да изрекну пресуду за најтежи злочин, за злочин над свим злочинима, за геноцид, пре него што умре. Отишао је Слободан Милошевић а да пресуда није донета. А сетите се, рецимо, да су генералу Крстићу донели пресуду за учешће у геноциду. Значи, Слободан Милошевић је требало да буде осуђен за геноцид. И шта мислите, зашто је оволика халабука ове досманлијске булументе, оволика јурњава за Радованом Караџићем и Ратком Младићем. Нема више Слободана Милошевића а некога морају да ухвате да би за геноцид био осуђен. Јер само пресуда за геноцид, товарење српском народу геноцидности довешће до одузимања српском народу свега што му као једном државотворном народу припада. То је разлог за оне хашке инквизиторе. Разлог за ове домаће издајнике одавде је врло прозаичан и зове се уцена од пет милиона долара по глави. И Радован Караџић и Ратко Младић су уцењени на по пет милиона долара. Тим људима сигурно неће сметати што се крв са тих пара слива, потрошиће их они. Да вас подсетим, и Слободан Милошевић је био уцењен на пет милиона долара. Четири или пет дана после испоруке Слободана Милошевића једна од перјаница досманлијске булдожер револуције је ушла у америчку амбасаду са рукама у џеповима, а изашла са кофером. Ја нећу да кажем име те сподобе, али ћу вас подсетити на нешто – изгледа да је и Свевишњи набавио компјутер последње генерације, јер сада много брже своди рачуне него што је досад радио. Пошто нису могли да осуде Слободана Милошевића, а нису смели да га пусте, да му дају ослобађајућу пресуду, Слободан Милошевић је завршио онако како је завршио, мучки је убијен у Хашком трибуналу.

Ми из Српске радикалне странке смо обећали др Војиславу Шешељу када је одлазио у Хаг, да ћемо учинити све да странку сачувамо, да странку ојачамо и да сву ову досманлијску булументу скинемо са српске грбаче. Данас Српска радикална странка броји 420.000 регистрованих чланова. Далеко је јача него што је била кад је др Војислав Шешељ одлазио у Хаг. Данас Српска радикална странка ужива поверење скоро половине српског народа. То што ви читате у новинама 32,9, па онда 31,7, па онда 34,2, то је сушта лаж. Истраживања сасвим другачије говоре. Убрзано се примичемо цифри од 50 посто. Разлог је врло једноставан – једино у Српску радикалну странку имају поверење грађани Србије. Једино их ми никада нисмо слагали. Ми и данас не говоримо – живећете много боље, али кажемо да ћете данас да живите мало боље него што сте живели јуче, сутра мало боље него што сте живели данас, прексутра мало боље него сутра и тако даље. Не треба нам ова Европа у којој ћемо бити робови, треба нам Европа равноправних. Требају нам и земље Европе, али нам требају и земље другог дела Европе, на које ова досманлијска булумента уопште не мисли. Треба нам Русија, треба нам Белорусија, требају нам земље целог света, треба нам Кина, треба нам Латинска Америка, треба нам Индија, јер производи које овде направимо могу да иду на њихова тржишта. Треба нам арапски свет. Хоћемо са свима равноправно, али никад ничији полтрони, улизице и слуге нећемо бити.

Даме и господо, ја мислим, очекујем, да ће после самог почетка суђења др Војиславу Шешељу то суђење морати да буде затворено, и он ће се вратити у Србију, а ми ћемо се потрудити да Србију дотле ослободимо од ових штеточина, па када нам дође, да га сачека место премијера.

Ових дана кружи у средствима јавног дезинформисања прича, подсећају нас на Тарабићево пророчанство да ће Срби стати под једну шљиву. Можда ће, али ће гране те шљиве досезати до Карлобага, Огулина и Вировитице.

Живела Велика Србија! Живео Војислав Шешељ!

Немања Шаровић: Књига коју данас имамо прилику да вам препоручимо настала је за четрнаест дана, четрнаест дана суђења Слободану Милошевићу за време сведочења доктора Војислава Шешеља. Ова књига говори о периоду дужем од једне деценије, деценије великих искушења за српски народ, о нашој борби за бољи живот, за опстанак, за сопствена огњишта. Почетак сведочења доктора Војислава

Шешеља у Хашком трибуналу је изазвао толико интересовање, да се могло поредити једино можда са почетком самог поступка против Слободана Милошевића, и већ по реакцијама хашког Тужилаштва, а богами и ових домаћих сатрапа, било је јасно да ће до краја сведочења оптужница бити срушена до темеља. Многе је изненадила и чињеница да је Слободан Милошевић за свог најважнијег сведога одбране изабрао управо доктора Војислава Шешеља.

Многи овде нису веровали да ће он заиста отићи, многи су се и од нас надали да ће променити своју одлуку, али тај пут био је једини којим је Војислав Шешељ могао отићи. То је био једини начин да докаже да се заиста искрено залагао за оно за шта се залагао целог свог живота, дакле за Велику Србију. Многи су у том тренутку ликовали мислећи да ће његов одлазак у Хаг бити уједно и крај Српске радикалне странке и крај др Војислава Шешеља. Међутим, нема тог затвора на планети који може сломити дух српском народу, а поготово оваквом светлом изданку какав је др Војислав Шешељ.

Хашки трибунал јесте антисрпска институција. Знао је то др Војислав Шешељ можда понајбоље од свих нас када је тамо одлазио. Али, без обзира на то, отишао је не штедећи себе, не штедећи своју породицу, отишао је не да брани себе, отишао је да оптужи оне који су одлучили да се Југославија распадне, отишао је да оптужи оне који су убијали српски народ, који су бомбардовали Републику Српску, који су бомбардовали Савезну Републику Југославију.

Нигде у овој књизи нећете видети др Војислава Шешеља да се брани. Он износи ставове иза којих је стајао и претходних десет година, и он убеђује и помаже све нас који се у Србији боримо за остварење српских националних интереса. Ја ћу вам прочитати сада један одломак из ове књиге, а надам се да ћете и сви ви купити ову књигу и прочитати је у целости, јер ово је, после „Идеологије српског национализма“, најпродаванија књига др Војислава Шешеља. Др Војислав Шешељ: „Буквално смо толико испровоцирали режим да су ме на крају 1994. године и ухапсили. А и 1995. године, на крају крајева, када су нам оно монтирали у Ђиљану, ако се сећате. Режим је примењивао репресивне мере према нама и ми смо ишли брутално према режиму. Тим пркосом показујемо снагу и одлучност и онда режим у једном моменту схвати да се не вреди са радикалима борити на тај начин. Са Вуком Драшковићем може. Њега само ухапсиш. Први пут када је ухапшен, 1991. године, уписао се на лицу места. Када га ухапсе одмах пише покајничка писма, кука, моли за милост итд. Значи, они постижу ефекат. Код радикала се не постиже ефекат. Могу да нас убију, иначе не вреди. Пошто се са радикалима не може на такав начин, онда мора на неки нормалнији. А када се са радикалима поступа на неки нормалнији начин, ми поступамо сасвим нормално. Није нама циљ да по сваку цену неког увредимо. Када нас сатерају у неки угао, онда морамо свим средствима да се бранимо. Нећемо да попустимо. То је суштина. Значи, од репресивних мера режима зависи наше понашање. Ми смо тако исто радили и после промене власти 5. октобра. Режим репресиван према нама, ми правимо парламентарну опструкцију. Износе нас из Скупштине, поливамо водом председника Скупштине итд. Сада се мало нормализовала ситуација у парламенту Србије и радикали се сасвим другачије понашају. Када нам у парламенту брутално газе наша права, онда ми одговарамо на адекватан начин. Немамо шта друго“.

Нажалост, ово је лекција коју нису научили многи, пре свега представници Хашког трибунала, који су мислили да ће вршењем притиска на председника и оснивача Српске радикалне странке испунити неки циљ. Мислили су тако што ће му укинути основна људска права да ће га натерати да поклекне попут оних који су то раније учинили. Поменуо је господин Марковић Милана Бабића о коме од нас, српских радикала, неће чути ниједну реч, ниједну лепу реч, зато што је он издао оно за шта се залагао када је био председник Владе Републике Српске Крајине. Међутим, на његовом примеру може се веома јасно сагледати принцип рада Хашког трибунала. И том несрећном Милану Бабићу представници Хашког трибунала најпре су обећали да му неће бити суђено уколико изда и земљу и народ, уколико оптужи и Слободана Милошевића за оно што он свакако није учинио. Након тога он је оптужен, али су му онда као нови услов да не би био осуђен поставили захтев да сведочи против Крајишника и против Мартића. Наравно, они своја обећања не испуњавају. Требао је да добије седам година робије, тако се

нагодио, уместо тога осуђен је на 14. Наредни њихов захтев био је проширење сведочења и на Војислава Шешеља у замену за смањење казне. Наравно, Претресно веће ИИ Хашког трибунала одбило је да му смањи казну. Након тога Милан Бабић, суочен, са једне стране, гнушањем које је према њему исказивала комплетна јавност, укључујући његову породицу и пријатеље, и са немогућношћу било каквог излаза из Хашког трибунала, учинио је оно што је учинио. Али, Хашки трибунал убио је и њега, као што је убио Слободана Милошевића.

Слободан Милошевић убијен је онога дана када је донета одлука да му се ускрати право на лечење. Нису желели да дозволе Слободану Милошевићу да докаже своју невиност. Немојте да дозволите ви да вас убеђују да је Слободан Милошевић умро, а да му при том није доказана кривица. Да им је Слободан Милошевић требао жив, живео би 150 година, и свима нама је то јасно. Слободан Милошевић је њима требао мртав.

Др Војислав Шешељ је сведочећи у овом поступку показао не само највише правно, већ и најшире опште образовање. Сви који су гледали преносе његових сведочења, били су истински импресионирани свим оним што је он говорио и свим детаљима којих је могао да се присети. И поред тога што ми доста говоримо о Хашком трибуналу, мало се о њему зна. Ја бих сада рекао још само да је др Војиславу Шешељу ускраћено право на комуникацију са његовим правним саветницима. Он је једини хашки затвореник који нема право на привилеговане позиве са својим тимом за одбрану, да је др Војиславу Шешељу мимо свих правила, чак и оних које је сам Хашки трибунал донео, седам месеци била ускраћена сва могућност комуникације са спољним светом, па чак и са његовом породицом.

Оно што ви можда не знате, то је да ниједанпут није вођен дисциплински поступак др Војислава Шешеља. Ниједанпут Хашки трибунал није објаснио у чему је та његова кривица, и ниједанпут на жалбе о забрани комуникације није одговорио. Дакле, то су мере које немају везе ни са њиховим правилницима, а то су правилници који се веома често мењају. Хашки трибунал је јединствен и по томе што је једини суд на планети који сам доноси правила по којима суди. Није то ни англосаксонско право, није то ни континентално право, то је право Хашког трибунала. Право које се мења од случаја до случаја и до сада је Правилник о поступку и доказима мењан више од 30 пута.

Хашки трибунал онемогућава др Војислава Шешеља да се види са својим правним саветницима. Томислав Николић се само једанпут за ових 1.147 дана сусрео са др Војиславом Шешељем, а Александру Вучићу два пута нису дозволили одлазак у Хашки трибунал. Да не бисте погрешно схватили, није зато што они не могу да добију визу, они имају визе за све европске земље, путују, састају се са људима, али једноставно Секретаријат Хашког трибунала, из само њима знаних разлога, не дозвољава ниједном од њих да се састану са др Војиславом Шешељем.

Др Војислав Шешељ је једини хашки затвореник који је без поговора прихватио проширење хашке оптужнице. Истог тренутка када су му је доставили, он је рекао: „Нема проблема, не морам ни да је прочитам, можемо сутра да почнемо са суђењем“. Зашто? Зато што је сигуран да је оно за шта га терете не злочин, већ љубав према свом народу и залагање за остварење српских националних интереса.

На крају, поновићу вам поруку коју је др Војислав Шешељ упутио свима нама који у Србији настављамо борбу за остварење наших националних интереса, а то је – концепт Велике Србије је смисао постојања Српске радикалне странке. Хвала вам.